

Historien om

Islanna.

Islanna år 2004.

Sitter på verandan. Det blåser en aning för mycket. Med mössa, ylletroja och insvept i en filt, så är det ändå mycket behagligt. Det susar i träden. Det är nog mitt favoritljud.

Här är så otroligt vackert just nu. Grönt, grönt, grönt. Och så alla dessa maskrosor som lyser likt tusen millioner små solar.

Tänk att man får leva mitt upp i allt detta.

Jag är en av de lyckligt lottade människorna här på jorden.

Förutom allt detta vackra som jag omger mig med så har jag ett hus att bo i och mat att äta.

Någon som jag känner som står mycket nära Gud sa till mig en gång att det var väldigt viktigt

att komma ihåg att tacka. Att vara tacksam. Ja, vare sig man

är religiös eller inte så borde man nog komma ihåg att vara tacksam för allt det

fina som man har fått. Självt är jag övertygad om att det måste vara någon där uppe som går bredvid mig och bär mig när så behövs. Att denne "Någon", också måste ha ett väldigt stort tålamod. I annat fall så hade han övergivit mig för länge sedan. Till exempel så glömmet jag för det mesta att tacka. Jag kan svära långa ramsor om något går mig emot. Då och då tar vi oss en lite hutt och festar till.

Ja vi har det bra Bosse och jag "Du o jag", brukar vi säga och härmar Emil i Lönneberga. Vi har haft roligt. Vi har snart varit tillsammans i 40 år. Jag skulle ljuga om jag sade att vi har haft roligt varje dag. Men i sanning är det faktiskt så att när jag ser tillbaka på livet tillsammans med mannen i mitt liv så blir kontentan. Vi har haft roligt, och vi har fortfarande roligt.

Hur i alla mina dagar blev detta vad det har blivit?

Efter mycket tjat från mamma, så gick jag med på att börja på Axevalla Folkhögskola. Det var 1966 och jag var 18 år. Mamma och min syster skjutsade mig dit. Jag var och hade alltid varit fruktansvärt blyg. När jag fick se alla dessa ungdomar som stod på gårdsplanen och såg så världsvana ut, så vägrade jag att gå ur bilen. "Kör hem mig igen" - sa jag.

På något vis lyckades de få ur mig ur bilen och "dumpade" mig där bland alla de andra som verkade vara så självsäkra och glada. Själv var jag deprimerad och ville bara åka hem igen.

En kväll anordnades det dans på loftet och en stilig yngling bjöd upp. Och som han dansade.

Jag blev blixtförälskad. Tyvärr var inte känslorna besvarade. Jag ansträngde mig till det yttersta för att få honom intresserad. Till exempel touperade jag håret och fixade Farah Diba-frisyr. Smorde in mig med brunkräm och bantade hårt.

Inget av detta imponerade på Bosse. Jag gav upp. "Nu skiter jag i kärleken och går in för karriären." Tänkte jag och började en kvällskurs i teater. Blev tilldelad en roll i en pjäs och

förvandlades till en snusande smutsig gammal kvinna med svärtade tänder.

Så kom då den nervösa premiären.

I publiken satt Bosse. Undret skedde och han blev upp över öronen förälskad i denna tandlösa kvinna. Sedan dess är det "han o jag".

Vi väver vår matta tillsammans. Och varpen den tar aldrig slut. Precis så är det. Det ena ger det andra. Den ena ger den andra och så fortsätter det och fortsätter.

Efter ett år på skolan skulle vi köpa ringar och förlova oss. Det var väl ungefär då som problemlösarintresset planterade sig i våra hjärnor.

Vi skulle åka på skolresa till Amsterdam och alla våra ihopskrapade tillgångar hade gått åt till att betala biljetterna.

För att så många som möjligt skulle få möjlighet att följa med så anordnades bland annat lotterier och alla skulle dra sitt strå till stacken.

Bosse och jag blev tilldelade några lottringar.

Dem sålde vi genom att "knacka dörr" i Skövde.

När vi sålt slut, införskaffade vi i största hemlighet, ytterligare några lottringar och halvkilospaket med kaffe.

Till slut hade vi fått ihop tillräckligt med pengar för att kunna gå och köpa våra ringar. Därefter förlovade vi oss på en bögklubb i Amsterdam.

Efter de två åren på folkhögskolan så fortsatte Bosse att plugga på lantbruksskola och jag gick på förskollärarseminariet i Västerås. Där fick eleverna uppdraget att under fjorton dagar bedriva självständigt pedagogiskt arbete med 6-åringar och vi skulle välja ämne. Mitt kom att handla om miljö. Så småningom skulle detta bli ett av de första mönstren i mattan som Bosse och jag skulle komma att väva.

1970 gifte vi oss i den lilla bykyrkan. 1971 fick vi vår lilla Malin. När hon var knappt två år så föddes lillebror Erik.

1977 köpte vi gården Islanna. Här är Bosse född, liksom hans far och farfar.

Till att börja med så drev vi gården på samma sätt som de andra bönderna runt omkring. Det

vill säga med kossor, grisar och allt vad som dit hör.

Då det var en jämförelsevis mycket liten gård så blev det svårt att få inkomsterna att räcka till utgifterna.

Att lämna våra egna barn till ett dagis, för att gå och jobba med någon annans barn på ett annat dagis, kändes fullständigt "bort i tok". I stället blev det Bosse som började arbeta utanför gården. Jag stannade hemma och tog hand om barnen.

Vi levde mycket enkelt och lösningen var i stort sett självhushåll. Mycket pannkakor och rabarbersylt Rådjur, fläsk och potatis. Hungriga var vi aldrig. Plånboken var däremot nästan alltid tom. Högvis med obetalda räkningar och lån som släpade efter. Detta pågick år efter år. I efterhand så förstår jag inte vad det var som fick oss att tro att det så småningom skulle ordna sig.

1981 föddes lilla Emma.

En dag när Emma var ungefär ett år så kom Bosse in till mig i köket och sa. "Nu Lotta nu vet

jag hur vi ska göra för att bli millionärer.”

Jag tittade intresserat på honom och undrade vad han nu kommit på för en genial ide. “Vi ska börja odla purjolök”, sa han då.

Jag trodde att han hade mist förståndet och utbrast. “Du är inte riktigt klok”. Till saken hör att vi inte ens hade kunnat klara av att sköta om ett litet trädgårdsland som mätte 2x2 m.

Dock sådde hans ord ett litet frö i mitt huvud. Jag åkte till staden och gick in i första bästa ICA-butik. Där valde jag ut den största purjolöken och kollade priset. Fem kronor!

Då blev även jag övertygad. Åkte hem till Bosse och gav klartecken. Sagt och gjort. Inget duttande här inte. Ska man prova så ska man. Helhjärtat.

Vi beställde 90 000 purjolöksplantor. Därefter inleddes ett mastodontiskt arbete. Först så skulle de planteras. Därefter rensas och rensas och rensas. Kröp på knä. Fåra upp och fåra ned. Ömsom grät och ömsom skrattade. Pendlade mellan himmel och helvete och rensade och rensade.

Ont i ryggen. Ont i knäna. Ont överallt. Men

vad gjorde det. Snart skulle vi vara rika.

5 kronor multiplicerat med 90 000. Det blir ju en himla massa pengar. Till och med kanske man skulle kunna ta sig ett sabbatsår i sinom tid.

I november när alla purjolökar var skördade, putsade, tvättade, paketerade och fraktade, så hade vi sedan traktorn gått sönder och alla avgifter var erlagda, cirka 1000 kronor kvar.

Några rikedomar blev det inte men vi var ändå ganska nöjda med att vi hade bevisat för oss själva att vi kunde klara av att sköta en odling av större format.

Nästa steg blev att väva ihop Bosses agrara kunskaper med mitt miljöintresse.

1983 startades Islanna Biologiska Odlingar. Hela gården har sedan dess drivits ekologiskt. Så småningom kunde vi erbjuda ett 50-tal olika sorters grönsaker, potatis, spannmål och blommor. Vi sålde dessa från egen gårdsbutik och på torget i Falköping och Tidaholm. Bosse vantrivdes med sitt arbete som vårdare av missbrukare vid Gudhemsanstalten. Vi försökte

att hitta några bra ideer som skulle kunna få det sjunkande skeppet att flyta. Hela tiden kämpade vi med att komma ikapp bland alla räkningar.

1990 var nog året då det så sakteliga började att gå åt rätt håll. Vi fick ett miljöstipendium på 4000 kronor. Plus en del uppmärksamhet genom reportage och dylikt.

Året efter kom vår gode vän Kjell Ahrman och förslog att vi skulle söka ett stipendium ur Flory Gates fond "Fred med jorden". Det var avsett för dem som arbetade med ekologiskt jordbruk.

Vi sökte pengar för att kunna restaurera Bosses farmors gamla brygghus. Det skulle bli en bagarstuga. Hade lyckan att bli en av dem som fick 12000 kronor. För dessa båda stipendier byggdes och inreddes bagarstugan. Fyndade på skrotgårdar och loppisar. Två murare, far och son, kom hit och murade upp en gammaldags hällugn. Där skulle vi baka bröd på gammaldags vis vid öppen eld.

1992 stod bagarstugan klar. Då var frågan. Hur skulle vi bära oss åt för att kunna sälja brödet.

I omedelbar närhet till vår gård dansar tranorna om våren. Många tusen turister besöker våra trakter runt Hornborgasjön. Kunde vi möjligen locka hit några av dem.

Vi annonserade i lokaltidningen. "Islanna ekologiska odlingar och bagarstuga försäljer hällgräddat bröd bakat vid öppen eld på gammaldags vis. Öppet söndag från kl 13- till sista brödsmlan. Välkomna."

Vi hade inte den blekaste aning om utifall någon endaste en skulle vilja komma och köpa av vårt bröd. Nu hade vi ju dock tagit första steget och då kan man ju inte stå utan varor om det till äventyrs skulle dyka upp någon eller kanske flera kunder. Vi var helt enkelt tvungna att tro på vår egen ide och baka som om det skulle komma hundratals kunder.

Dagen före var nog den jobbigaste dagen i min bagarkarriär.

I den från skrotgården inköpta degblandarmaskinen sattes flera jättelika degar. Hade fram till dess haft någon slags vision om att det skulle vara som i visan "jag är den glade

bagarn ifrån San Remo stad”. Alltså kunde jag se mig själv stå där och baka- alltid glad, stark och trallande.

När klockan var 22.30 på lördagskvällen så hade vi halva degen kvar att baka ut. Orkade knappt hålla uppe min kropp. Det kändes som om ryggen skulle gå av. Jag kände mig folkilsken och stackars Bosse som ju var den enda människan inom räckhåll fick stå ut med min vresighet. Gråtfärdig och arg sa jag att av alla ideer vi hade haft så var väl den här den mest idiotiska.

Vi sov två timmar den natten. Sedan var det dags att gå upp och förbereda söndagens äventyr. Klockan 12.55 kom så första kunden. Fram till klockan 19.30 på kvällen rullade bil efter bil in på vår gårdsplan. Brödet tog slut. Drygt 4000 kronor hade vi tänat.

Vi var jättelyckliga och väldigt inspirerade. Borta var ryggontet. Kände mig som en balettdansös och hade nog nästan kunnat flyga.

Nyrika och lyckliga spann vi vidare på våra ideer. “Gud vad det här var roligt” sa jag till

Bosse. Detta måste vi göra flera gånger. Vi beslöt oss för att året därpå att öppna cafe i ladugården och där servera brödet tillsammans med rödbetssocka, kaffe och kakor.

Strax efter julen 1992 tog Bosse vår son Erik till hjälp att bära ut alla hönorna ifrån ladugården. Hönorna fick flytta ut till hundgården och hunden fick flytta till garaget. Vid ett tillfälle rymde hunden från sin nya bostad. Hon längtade väl hem till sin gamla lya. De nya hyresgästerna - hönorna blevo mycket förskräckta och flydde chockade upp i backen. Ett fåtal av dem kom åter vacklande tillbaka sent samma kväll. De övriga har vi aldrig återsett.

Det högtryckstvättades och målades. Pengarna var sedan länge slut. Gamla golvbrädor återanvändes och blev till vackra bord. Stolar fick vi genom radiokontakten. Där korna tidigare blivit utfodrade byggdes ett enda långt, brett och härligt långbord. Vid sidorna ställde vi bord som vi fyndat på loppisar. De vackra sandstensväggarna vitmenades och möblerna målade vi i en vacker blå färg. Lagom till transäsongen 1993 var lokalen iordningställd

och godkänd av berörda myndigheter.

Vi lånade grannens stora syltkittel och 80-dubblade Bosses mammas recept på rödbetssocker. Folket kom och rödbetssockret tog slut. Det var en riktig pärs men gav oss många roliga minnen.

När tranorna drog vidare norrut så fortsatte vårt arbete ute på åkrarna. Vi sådde och planterade. Rensade och skördade. Samtidigt började vi få förfrågningar om födelsedagsfirande, bröllopfester etc. Bosse hade kvar sitt arbete utanför gården. Så småningom förstod vi att arbetssituationen blev ohållbar.

Sedan 1995 har vi båda haft vår försörjning här hemma på gården. Vi torgade två gånger i veckan och sålde potatis och grönsaker från gårdsbutik.

Då besöksantalet i ladugårdscafeet ökade år från år så blev det också svårt att få tiden att räcka till. År 2001 torgade vi för sista gången. Odlingsarealen minskades och fick hädanefter anpassas till förädling inom egen produktion. Det vill säga, det som vi hinner odla själva går

raka vägen in i cafeverksamheten.

Under år 2004 byggde vi ett hotell, förmodligen ett av Sveriges minsta.

Hotell andrum är beläget 6,5 meter upp i en gammal ek, en röd liten stuga med vita knutar, flaggstång och äppelträd. Väckande svenskt alltså.

Igår var det 22 italienare där uppe, de var passionerat betagna i både utsikten och projektet, det var roligt.

Knappt hade de första trädhusgästerna checkat ut förrän lokaltidningen var här. Några dagar senare fanns reportage i en av Sveriges största kvällstidningar. Dagen efter ringde Världens gang från Oslo och frågade efter närmsta flygplats, sedan har det bara rullat på, Engelska magasin, Tyska, Danska, Holländska, Italienska och så vidare....

Vi är djupt tacksamma och glada för all den positiva respons som vi mött.

Vi har fått ytterligare ett stipendie, "Fred med jorden" från Flory Gates fond, pengarna-15000 kronor användes till att bygga en

solenergianläggning.

Som sagt- vi väver vår matta- Bosse och jag,
den är inte färdig än, vi har nya idéer på gång.....

Med Vänliga Hälsningar

Ann-Charlotte och Bo Ottosson.

